

Чорноус Ю. М.,
 доктор юридичних наук, доцент,
 професор кафедри криміналістики
 та судової медицини
 Національної академії внутрішніх справ

ВИДАЧА ОСОБИ (ЕКСТРАДИЦІЯ) У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ ЩОДО ЗЛОЧИНІВ МІЖНАРОДНОГО ХАРАКТЕРУ

Проведення видачі особи (екстрадиції) у кримінальному провадженні щодо злочинів міжнародного характеру здійснюється згідно вимог міжнародних договорів та національного законодавства держав, однак має її особливості, адже злочини міжнародного характеру розглядаються як «екстрадиційні». За змістом статті аналізуються окремі аспекти видачі особи (екстрадиції) за даних умов.

Ключові слова: видача особи (екстрадиція), злочини міжнародного характеру, кримінальне провадження, міжнародні договори України.

Выдача лица (экстрадиция) в уголовном производстве в отношении преступлений международного характера осуществляется согласно с требованиями международных договоров и национального законодательства государств, однако имеет и особенности, ведь преступления международного характера рассматриваются как «экстрадиционные». По содержанию статьи анализируются отдельные аспекты выдачи лица (экстрадиции) в данных условиях.

Ключевые слова: выдача лица (экстрадиция), преступления международного характера, уголовное производство, международные договоры Украины.

Видача особи (екстрадиція) – це видача особи державі, компетентними органами якої ця особа розшукується для притягнення до кримінальної відповідальності або виконання вироку. Екстрадиція включає: офіційне звернення про встановлення місця перебування на території запитованої держави особи, яку необхідно видати, та видачу такої особи; перевірку обставин, що можуть перешкоджати видачі; прийняття рішення за запитом; фактичну передачу такої особи під юрис-

дикцію запитуючої держави (п. 2 ст. 541 КПК України) [1].

Законодавець використовує при розгляді вказаних питань терміни як «видача», так і «екстрадиція». Однак, вчені відзначають, що вони мають суттєві відмінності. Так, екстрадиція відрізняється від видачі, в першу чергу, змістом, оскільки включає в себе стадію порушення ініціативи про передачу (видачу) особи; процес прийняття рішення з даного питання компетентними органами двох держав; стадію оскарження при-

йнятого рішення; власне процес передачі (видачі) особи; легалізацію вироку судом тієї держави, яка прийняла дану особу тощо. Відповідно, пропонується тлумачити екстрадицію як сукупність заходів щодо видачі особи державі, компетентними органами якої ця особа розшукується для притягнення до кримінальної відповідальності або виконання вироку [2, с. 14–15].

Видача особи (екстрадиція) є формою міжнародного співробітництва у кримінальному провадженні (ст. 542 КПК України), її порядок регламентується главою 44 КПК України «Видача осіб, які вчинили кримінальне правопорушення (екстрадиція)» й застосовується за умови перебування особи, що вчинила кримінальне правопорушення (злочин) в одній державі, на території іншої. Зупинимося на розгляді цього питання детальніше.

Згідно статистичних даних, 2013 року Генеральною прокуратурою України було розглянуто 1704 запити про міжнародне співробітництво під час кримінального провадження, з яких 704 клопотання українських органів досудового розслідування і 1000 клопотань іноземних компетентних органів. Із указаної кількості запитів 352 стосувалося питань видачі (екстрадиції) [3].

Важливі завдання у даному напрямі здійснює Робочий апарат Укрбюро Інтерполу. Із використанням можливостей підрозділу здійснюється міждержавний та міжнародний розшук осіб, які зникли безвісти або переховуються від правосуддя, екстрадиція затриманих та ін. У 2013 році його працівники сприяли встановленню місцезнаходження 136 осіб, які розшувалися правоохоронними органами як підозрювані або засуджені за вчинення злочинів. 96 людей були розшукані на території зарубіжних країн. В якості фінального етапу розшуку – екстрадиції – до України було повернено 41 особу, а 17 затриманих громадян були передані до країн-ініціаторів їх розшуку [4].

Виходячи із наведених та інших даних, проблематика видачі (екстрадиції) у кримінальному провадженні є достатньо актуальною. Її окремі аспекти розкриті у працях Ю. П. Аленіна, О. І. Бастрікіна, В. С. Березняка, О. І. Виноградової, С. М. Вихриста, О. Г. Воловодза, В. М. Волженкіної, Т. С. Гавриш, Л. Н. Галенської, Н. Г. Гасимова, В. К. Звірбуля, Г. В. Ігнатенка, І. І. Карпеця, О. Н. Карпова, І. В. Лешукової, А. Г. Маланюка, В. Т. Маляренка, П. Г. Назаренка, В. О. Романюка, К. С. Родіонова, І. В. Путової, М. П. Свистуленка, В. Б. Смеліка, В. М. Тертишника, Л. Д. Удалової, О. В. Узунової та інших вчених.

Враховуючи існуючі напрацювання, вважаємо доцільним акцентувати увагу на особливості видачі особи (екстрадиції) у кримінальних провадженнях щодо злочинів міжнародного характеру. Цей аспект недостатньо досліджений у науковій літературі, але враховуючи міжнародну протиправність, високий рівень суспільної небезпечності злочинів міжнародного характеру, особливості здійснення кримінального провадження та ін., вбачається потреба у проведенні такого дослідження.

Видача особи (екстрадиція) у кримінальних провадженнях щодо злочинів міжнародного характеру реалізується згідно із загальними вимогами до даного інституту кримінального процесуального права України. Однак, необхідно враховувати й існуючі особливості. Мова йде про дотримання наступних положень:

1. Наявність правових підстав видачі (екстрадиції) та забезпечення прав і свобод особи, видача якої запитується. Першочергово, слід наголосити на важливості дотримання ст. 25 Конституції України: «громадянин України не може бути вигнаний за межі України або виданий іншій державі» [5].

Питання екстрадиції регламентують низка багатосторонніх міжнародних договорів з питань екстрадиції:

1) спеціальні договори про екстрадицію (Європейська конвенція про видачу правопорушників 1957 р.); 2) договори про правову допомогу у кримінальних справах, які включають окремі норми екстрадиції; 3) договори про боротьбу зі злочинами міжнародного характеру (більшість із них включають норми видачі). Остання група конвенцій, на думку В. С. Березняка, розділяється за характером правових норм на такі види: конвенції, що включають норми, які використовують як юридичну підставу для екстрадиції; конвенції, що носять обов'язковий характер стосовно питань внесення норм екстрадиції у конкретних злочинах у двосторонні договори; конвенції, що визначають підстави відмови у видачі; конвенції, що вказують за відсутності договору про екстрадицію на застосування принципу взаємності; конвенції, що визначають кримінальну відповідальність злочинців при видачі [6, 16–18]. Зауважимо, що всі вказані види норм можуть поєднуватися за змістом одного міжнародного договору.

2. Специфічною метою екстрадиції є передача особи, яка вчинила злочин, для кримінального переслідування, винесення або виконання вироку. Екстрадиція не виходить за рамки кримінального судочинства, вона є одним із етапів кримінального процесу, кінцевим результатом якого є покарання особи за вчинений злочин [2, с. 22].

3. Видача проводиться за діяння, які є кримінально каранними за законодавством як запитуючої, так і запитуваної держави, тобто мова йде про дотримання принципу «подвійної злочинності». Як зазначалося, міжнародна протиправність злочинних діянь закріплюється міжнародними договорами, а конкретна кримінальна караність злочинів визначається національним законодавством держав. Звісно, за таких умов злочини міжнародного характеру, згідно законодавства різних держав, мають відмінності у назві, тлумаченні елементів складу злочину тощо, однак такі відмінності за назвою,

а не за сутністю злочинних дій, не впливають на характеристику злочинного діяння та не перешкоджають видачі.

4. Видача застосовується щодо діянь, за які може призначатися визначене у законодавстві покарання. Так, згідно ч. 1 ст. 573 КПК України, запит про видачу особи (екстрадицію) направляється за умови, якщо за законом України хоча б за один із злочинів, у зв'язку з якими запитується видача, передбачено покарання у виді позбавлення волі на максимальний строк не менше одного року або особу засуджено до покарання у виді позбавлення волі і невідбутий строк становить не менше чотирьох місяців.

Наведені положення узгоджується із міжнародними договорами України, законодавством іноземних держав, що важливо для реалізації договірних відносин. Так, згідно ст. 2 Європейської конвенції про видачу правопорушників 1957 року, «видача правопорушників здійснюється у зв'язку із правопорушеннями, які караються за законами запитуючої Сторони та запитуваної Сторони позбавленням волі не менше одного року або більш суворим покаранням» [7, с. 10–111]. Для прикладу, згідно законодавства Великобританії, для того, щоб злочин підлягав екстрадиції, необхідно, щоб кримінальний закон за його вчинення передбачав термін ув'язнення строком 12 місяців і більше [8, с. 176].

Аналіз практичної діяльності свідчить про прискіпливу увагу центрального органу (Генеральної прокуратури України) щодо дотримання розглядуваної вимоги при вирішенні питання про видачу особи (екстрадицію). Зокрема, мова йде про співставлення ознак складу злочину, що наведені у запиті компетентних органів запитуючої держави із положеннями законодавства України та відповідною кваліфікацією злочину. Наприклад, правоохоронні органи Російської Федерації здійснювали розшук гр. Б. у зв'язку із вчиненням злочину, передбаченого ст. 196 УК РФ (навмисне банкрутство). У зв'язку з встановленням

місця перебування особи на території нашої держави, до Генеральної прокуратури України надійшов запит Генеральної прокуратури Російської Федерації про видачу гр. Б. для притягнення до кримінальної відповідальності за вчинення вказаного злочину. Генеральна прокуратура України відмовила у задоволенні запиту російської сторони, оскільки інкримінований гр. Б. злочин відповідає ст. 219 КК України, яка не передбачає покарання у вигляді позбавлення волі. Крім того, Генеральна прокуратура України звернулася з проханням вжити заходів до виключення гр. Б. з українського сегменту розшукуваних осіб Міжвідомчого інформаційного банку країн-учасниць СНД за вчинення вищевказаного злочину [9].

Однак, ми ведемо мову саме про злочини міжнародного характеру, до яких належать: тероризм; захоплення заручників; незаконне поводження з ядерними матеріалами; торгівля людьми; катування; злочини проти осіб та установ, які користуються міжнародним захистом; легалізація (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом; незаконний обіг наркотичних засобів і психотропних речовин; кіберзлочини; піратство; злочини проти безпеки морського судноплавства та цивільної авіації; найманство та ін. Відповідно, внаслідок своєї особливої суспільної небезпечності, держави за їх вчинення передбачають можливість призначення покарання, яке є більш суворим, ніж визначена умова видачі.

5. Дотримання правила *ad hoc*: «виdana особа не може переслідуватися, засуджуватися або затримуватися з метою виконання вироку чи постанови про утримання під вартою ні за яке правопорушення, вчинене до її видачі, крім правопорушення, за яке вона була видана, і її особиста свобода ні з яких інших причин не може обмежуватися» (ст. 14 Європейської конвенції про видачу правопорушників 1957 року [7, с. 12–111]), за винятком ряду випадків:

– якщо Сторона, яка її видала, на це згодна. Запит про згоду надсилається

разом із іншими документами, протоколом будь-якої заяви, зробленою виданою особою у зв'язку з відповідним правопорушенням. Згода дається, якщо правопорушення, у зв'язку з яким вона запитується, є таким, що тягне видачу відповідно до положень конвенції;

– якщо особа, маючи можливість залишити територію Сторони, якій вона була видана, не зробила цього упродовж 45 днів (п. б ч. 1 ст. 14 Європейської конвенції про видачу правопорушників 1957 року [7, с. 12–111]) чи одного місяця (ч. 3 ст. 66 Мінської конвенції 1993 року [10, с. 463–499]) після її остаточного звільнення або, залишивши цю територію, знову туди повернулася. В цей строк не зараховується час, протягом якого видана особа не могла залишити територію запитуючої Сторони не по своїй вині.

6. Міжнародні договори передбачають низку підстав, за яких видача не відбувається або у видачі може бути відмовлено. Акцентуємо увагу на основних. По-перше, переважна більшість держав, як і Україна, не видають своїх громадян (ст. 25 Конституції України [5], ст. 6 Європейської конвенції про видачу правопорушників 1957 року [7, с. 12–111], ст. 57 Мінської конвенції 1993 року [10, с. 463–497]).

Також, у видачі може бути відмовлено, якщо злочин, у зв'язку з котрим вимагається видача, вчинено на території запитуваної Договірної Сторони (ч. 2 ст. 57 Мінської конвенції 1993 року [10, с. 463–497]); існує незакінчене провадження у справах про аналогічні правопорушення; порушується принцип «*Non Bis in Idem*»; вплив строк давності чи передбачається можливість застосування покарання у вигляді смертної кари (ст. 7–11 Європейської конвенції про видачу правопорушників 1957 року) [7, с. 12–111].

Крім того, міжнародні договори передбачають ряд підстав, за яких видача не відбувається. Мова йде про «політичні правопорушення», «військові правопорушення», «фінансові правопорушення».

ня» (ст. ст. 3–5 Європейської конвенції про видачу правопорушників 1957 року) [7, с. 12–111].

Вказане питання є актуальним в аспекті проблематики видачі за вчинення злочинів міжнародного характеру.

Наприклад, якщо вести мову про заборону видачі за умови вчинення «політичного правопорушення», слід враховувати, що саме політичні мотиви характерні для вчинення тероризму; таким чином, є підстави розглядати тероризм як «політичне правопорушення», щодо якого видача не застосовується. Однак, світове співтовариство висловило стурбованість можливістю такого розвитку подій, і з метою недопущення переховування терористів на територіях інших держав, було висловлено ряд зауважень з даного приводу (Європейська конвенція про боротьбу з тероризмом 1977 року [11], Конвенція про боротьбу з незаконним захопленням повітряних суден 1970 року [12, с. 612–618], Конвенція про боротьбу з незаконними актами, спрямованими проти безпеки цивільної авіації 1971 року [13, с. 619–628]).

З іншої сторони, відсутність загальноновизнаного у міжнародному праві тлумачення поняття «тероризм» ускладнює процес формування переліку терористичних актів, котрі є екстрадиційними. З метою вирішення даного питання, Комісія ООН з міжнародного права запропонувала наступну класифікацію терористичних актів, що обумовлюють їх екстрадиційність:

– будь-який умисний акт, що викликає смерть чи спричинює серйозне тілесне пошкодження главі держави, службовим особам державної значимості, їх близьким родичам чи іншим службовим особам, котрі займаються державною діяльністю за умови, що злочинний акт був спрямований проти них, пов'язаний із їх службовим становищем;

– акти, розраховані на знищення чи пошкодження суспільних цінностей чи цінностей, які використовуються із суспільною метою;

– будь-який умисний акт, що спрямований на спричинення загрози життю людей, зокрема, у вигляді захвату повітряного судна, заручників, та будь-яка інша форма насилля, що вчинена проти осіб, які перебувають під міжнародним захистом чи мають дипломатичний імунітет;

– виготовлення, придбання, утримання чи поставка зброї, що містить вибухові та інші небезпечні речовини, з метою вчинення терористичного акту [8, с. 175].

На підставі проведеного дослідження Н. А. Зелінська зазначає, що правило про відмову у видачі осіб, які вчинили правопорушення політичного характеру, дедалі більше обмежується за рахунок віднесення терористичних злочинів до числа правопорушень, що не розглядаються як політичні для цілей видачі [14, с. 26]. Ключова особливість антитерористичних конвенцій полягає в тому, що вони встановлюють чіткі зобов'язання для держав-учасниць затримати передбаченого злочинця на своїй території та або видати його, або передати справу своїм власним органам влади для цілей переслідування. Тобто, зобов'язання полягає в тому, щоб передати справу для розгляду з метою порушення переслідування відповідному національному органу, що відповідає за переслідування. Тому сьогодні можна вважати загальноновизнаним факт, що особи, які вчинили терористичні злочини, підлягають видачі [15, с. 17].

Останнім часом особлива увага приділяється питанню щодо розширення екстрадиційності окремих «фінансових злочинів». Фінансовими злочинами слід вважати злочини, пов'язані із національними доходами, включаючи питання податків, офіційних зборів і валютних операцій. У європейських державах спостерігається тенденція збільшення кількості екстрадиційних фінансових злочинів, хоча й види податків, зборів і правила валютних операцій у запитуючої та запитуваної держави різні [8, с. 178]. За сучасних фінансових відно-

син, що супроводжуються махінаціями у сфері оподаткування, порушенням правил фінансових операцій, розслідувати відповідні злочини без залучення заходів міжнародного співробітництва, у тому числі й екстрадиції, неможливо [16, с. 280–293]. За таких умов існує потреба у нових підходах щодо тлумачення «фінансових правопорушень», вчинення котрих обумовлює видачу особи (екстрадицію).

Отже, «екстрадиційність» злочинів міжнародного характеру вимагає перегляду положень ряду міжнародних договорів, зокрема, положень, що можуть бути використані з метою перешкоджання реалізації завдань кримінального провадження щодо злочинів міжнародного характеру, та навіть більше, – інтересам світового співтовариства у боротьбі з міжнародною злочинністю.

Позитивно, що останніми роками дослідженню інституту екстрадиції, а також забезпеченню прав та свобод особи, щодо якої приймається таке рішення, приділяється значна увага, що знайшло відображення у новому кримінальному процесуальному законодавстві. Так, мова йде про закріплення переліку прав особи, видача якої запитується (ст. 581 КПК України), прийняття рішення про екстрадиційний арешт судом (ст. 584 КПК України), можливості оскарження рішення про видачу особи (екстрадицію) (ст. 591 КПК України). Такі кроки є прогресивними, адже забезпечення судового контролю над законністю та обґрунтованістю екстрадиції особи спрямовано на дотримання її прав та свобод.

Також реалізації завдань з видачі особи (екстрадиції) сприяє регламентація порядку діяльності компетентних органів при здійсненні екстрадиційної перевірки, екстрадиційного арешту, тимчасового арешту та тимчасової видачі особи (п.п. 8–11 ст. 541, ст. ст. 579–587 КПК України).

Окремої уваги у кримінальному провадженні щодо злочинів міжнародного характеру потребує тимчасова видача

особи (ст. 579 КПК України). Як відзначають автори коментованого КПК України, тимчасова видача особи є одним із видів екстрадиції, яка передбачає видачу на певний строк особи, яка відбуває покарання на території однієї держави, іншій державі для проведення процесуальних дій з її участю та притягнення до кримінальної відповідальності з метою закінчення строків давності або втраті доказів у кримінальній справі [17, с.1128–1129].

Однак, поняття «видача особи (екстрадиція)», «тимчасова видача особи», хоча і мають спільні ознаки, однак є різними заходами, яким притаманна низка відмінностей. Основна відмінність видачі особи (екстрадиції) та тимчасової видачі особи полягає у меті вказаних заходів й, звісно, засобів, що застосовуються для її досягнення. Так, мета видачі особи (екстрадиції) – це видача особи державі, компетентними органами якої ця особа розшукується для притягнення до кримінальної відповідальності або виконання вироку. Мета тимчасової видачі особи – проведення процесуальних дій з особою з метою недопущення втраті доказів у кримінальному провадженні або запобігання закінченню строків притягнення до кримінальної відповідальності.

Важливо, що у першому випадку особа в статусі підозрюваного, обвинуваченого передається до компетентних органів запитуваної держави й набуває там аналогічного статусу, здійснюється відповідне кримінальне провадження, й, за підстав, у встановленому законом порядку, судом призначається покарання. За умови тимчасової видачі, підозрювана чи обвинувачена особа у кримінальному провадженні, щодо якого надійшов запит компетентних органів запитуючої держави, може теж набувати статусу підозрюваного (обвинуваченого). Однак у будь-якому випадку, після проведення ряду процесуальних дій та закінчення обумовленого терміну тимчасової видачі, така особа повертається на територію

держави, з якої вона була направлена. Після доказування її причетності до вчинення злочину, щодо провадження котрего запитувалася тимчасова видача, у загальному порядку можуть порушуватися питання про видачу особи (екстрадицію) чи перейняття кримінального провадження з боку компетентних органів запитуючої держави.

Отже, видача особи (екстрадиція) під час кримінального провадження щодо злочинів міжнародного характеру передбачає не лише сам факт видачі, але

й комплекс процесуальних дій та організаційних заходів, спрямованих на попередження спроб особи ухилитися від органів досудового розслідування, продовжити займатися злочинною діяльністю, забезпечення збереження джерел доказової інформації, перевірку обставин, які можуть перешкоджати видачі, дотримання прав і свобод особи, що підлягає видачі та ін. Нині окреслена діяльність потребує комплексного забезпечення, у тому числі й криміналістичного.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів у зв'язку з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України»: чинне законодавство з 19 лист. 2012 р.: офіц. текст. – К.: ПАЛИВОДА А. В., 2012. – 382 с.
2. *Удалова Л. Д.* Прокурорський нагляд за екстрадицією особи: навч. посіб. / Л. Д. Удалова, В. І. Мотиль, О. М. Гумін. – К.: Скіф, 2012. – 144 с.
3. Офіційний сайт Генеральної прокуратури України. Матеріали про результати роботи Головного управління міжнародно-правових зв'язків та європейської інтеграції Генеральної прокуратури України у 2013 році: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.gp.gov.ua/ua>
4. Офіційний сайт Міністерства внутрішніх справ України. В Укрбюро Інтерполу підбили підсумки роботи у 2013 році: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/article/980628>
5. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України від 28 черв. 1996 р. Закон України «Про Державний Гімн України»: станом на 12 берез. 2009 р. – К.: Скіф, 2009. – 48 с.
6. *Березняк В. С.* Екстрадиція як інститут кримінально-процесуального права України: дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 / В. С. Березняк. – Дніпропетровськ, 2009. – 253 с.
7. Європейська конвенція про видачу правопорушників від 13 груд. 1957 р. з двома Додатковими протоколами 1975 та 1978 рр. // Збірник міжнародних договорів у кримінальних справах. Багатосторонні договори. – К., 2006. – С. 12–111.
8. *Нарбутаев Э.* Курс международного уголовного права / Э. Нарбураев, Ф. Сафаев. – Ташкент: Мехнат, 2006. – 289 с.
9. Головне слідче управління МВС України. Контрольно-наглядове провадження про видачу до Російської Федерації гр. Б.: постан. у видачі особи (екстрадиції) від 5 верес. 2011 р.
10. Конвенція про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах: прийнята 22 січ. 1993 р. Протокол до Конвенції про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних і кримінальних справах: підпис. 29 берез. 1997 р. // Збірник міжнародних договорів про правову допомогу у кримінальних справах. Багатосторонні договори. – К., 2006. – С. 463–499.
11. Європейська конвенція про боротьбу з тероризмом: підпис. 27 січ. 1977 р. // Офіційний вісник України. – 2006. – № 14. – Ст. 1055.
12. Конвенція про боротьбу з незаконним захопленням повітряних суден 1970 року: ратифікована Президією Верховної Ради Української РСР 27 груд. 1971 р. із застереженням // Збірник міжнародних договорів України про правову допомогу у кримінальних справах. Багатосторонні договори. – К., 2006. – С. 612–618.
13. Конвенція про боротьбу з незаконними актами, спрямованими проти безпеки цивільної авіації 1971 року, із Додатковими протоколами від 23 верес. 1971 р. та 24 лют. 1988 р.: ратифікована Президією Верховної Ради Української РСР 16 січ. 1973 р. із застереженням // Збірник міжнародних договорів України про правову допомогу у кримінальних справах. Багатосторонні договори. – К., 2006. – С. 619–628.
14. *Зелінська Н. А.* Тероризм як екстрадиційний злочин / Н. А. Зелінська // Вісник Одеського інституту внутрішніх справ. – 2000. – № 2. – С. 23–28.
15. *Зелінська Н. А.* Міжнародно-правова концепція міжнародного злочину: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора юрид. наук: спец. 12.00.11 / Н. А. Зелінська. – К., 2007. – 37 с.

16. Цимбал П. В. Попередження, виявлення, розкриття та розслідування податкових злочинів: монографія / П. В. Цимбал. – Ірпінь: Нац. ун-т ДПС України, 2009. – 408 с.

17. Кримінальний процесуальний кодекс України: наук. – практ. коментар / за заг. ред. професорів В. Г. Гончаренка, В. Т. Нора, М. Є. Шумила. – К.: Юстиніан, 2012. – 1224 с.

Chornous J. Issuance of the person (extradition) in criminal proceedings concerning crimes of international character.

Conducting issuing entity (extradition) in criminal proceedings concerning crimes of international character is made in compliance with international treaties and national laws of the State but also has features as crimes of international character traditionally regarded as «extradition». By virtue of article examines some aspects of the issuance of the person (extradition) under the given conditions. Ascertained positive changes in the new legislation regarding extradition Institute and associated with the rights and freedoms of a person against whom a decision is taken (art. 581 CPC of Ukraine), the decision on extradition arrest by the court (art. 584 CPC of Ukraine), etc. Special attention in the criminal proceedings concerning crimes of international nature paid to temporary surrender of the person (art. 579 CPC of Ukraine), is its comparative analysis with the issuance of the person (extradition). Summarized that the issuance of the person (extradition) during criminal proceedings concerning crimes of international character involves not only the fact of the issue, but also a set of proceedings and organizational measures designed to prevent a person attempts to evade the pre-trial investigation, continue to engage in criminal activity, preservation sources of evidence-based information, verification of circumstances that would prevent the issue, the rights and freedoms of the person to be extradited and others. Now delineated activity requires complex maintenance, including forensic.

Keywords: *issuing entity (extradition), crimes of an international character, criminal proceedings, international treaties of Ukraine.*

Стаття надійшла до редакції журналу 17.11.2014 р.